

هفتيوار سنتن پريي اجتماع ۾ ٿيڻ وارو

سنتن پريو بيان



21 July 2016

ريڪارڊ

(SINDHI)



أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ
أَمَّا بَعْدُ فَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ريڪاري

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَعَلَى آلِكَ وَأَصْحَابِكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ وَعَلَى آلِكَ وَأَصْحَابِكَ يَا نُورَ اللَّهِ

نَوَيْتُ سُنَّتَ الْأَعْتِكَافِ

(مون سنّت اعتڪاف جي نيت ڪئي)

جڏهن به مسجد ۾ داخل ٿيو، ياد اچڻ تي نفلي اعتڪاف جي نيت ڪري
وندا ڪريو، جيستائين مسجد ۾ رهندو نفلي اعتڪاف جو ثواب حاصل
ٿيندو رهندو ۽ ضمناً مسجد ۾ کائڻ پيئڻ به جائز ٿي ويندو.

دُرُودِ شَرِيفِ جِي فَضِيلَت:

سرڪارِ مدينه، راحتِ قلب و سينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عاليشان آهي:
قيامت جي ڏينهن توهان مان منهنجي ويجهو اهو شخص هوندو جيڪو دنيا
۾ مون تي ڪثرت سان درود شريف پڙهندو.

(ترمذي، ابواب الوتر، باب ماجاء في فضل الصلاة علي النبي، ۲/۲۷، حديث: ۴۸۴)

پڙهتار هون ڪثرت سے دُرُودِ اُن پہ سدا ايس اور ذڪر کا بھی شوق پئے غوث و رضادے

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ عَلَى مُحَمَّدٍ

منا مٺا اسلامي پاڻرو! ثواب حاصل ڪرڻ خاطر بيان ٻڌڻ کان پهريان سنيون
سنيون نيتون ڪري وٺون ٿا.

فرمانِ مصطفي صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: ”يَبِيَّةُ الْمُؤْمِنِ خَيْرٌ مِّنْ عَمَلِهِ“ يعني مسلمان جي

نيت ان جي عمل کان بهتر آهي. (المعجم الكبير، سهل بن الساعدي... الخ ج 6، ص 185، الحديث: 5942)

- په مڌني ڳل:** (1) بغير سني نيت جي ڪنهن به نڪ عمل جو ثواب ناهي ملندو.
(2) جيتريون سنيون نيتون وڌيڪ، اوترو ثواب به وڌيڪ.

بيان ٻڌڻ جون نيتون:

✽ نگاهون جهڪائي پوري توجه سان بيان ٻڌندس ✽ ٽيڪ لڳائي ويهڻ
بدران علم دين جي تعظيم خاطر جيترو ٿي سگهيو ٻئي گوڏا وڇائي
ويهندس ✽ ضرورت پوڻ تي ٻين جي لاءِ سرڪي جاءِ ڪشاده ڪندس ✽
ڌڪو وغيره لڳو ته صبر ڪندس، گهوري ڏسڻ ۽ اٽڪڻ کان بچندس ✽
صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! اُدْكُرْ اللهُ، تُوْبُوا إِلَى اللهِ! وغيره ٻڌي ثواب ڪمائڻ ۽ صدا لڳائڻ
وارن جي دل جوئي جي لاءِ بلند آواز سان جواب ڏيندس ✽ بيان کان پوءِ پاڻ
اڳتي وڌي سلام، مصافحو ۽ انفرادي ڪوشش ڪندس.

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

ريڪاري (يعني ڏيڪڙ) جو وبال

دعوتِ اسلامي جي اشاعتي اداري مڪتبه المدينه جي شايع ٿيل 165
صفحن تي مشتمل ڪتاب ”ريڪاري“ جي صفحي 16 تي آهي. هڪ شخص
ٻنهي جهانن جي تاجور، سلطان بحر و بر صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي بارگاه ۾
عرض ڪيو: ”سڀاڻي قيامت جي ڏينهن ڪهڙي شيءِ چوڻڪارو ڏياريندي؟“ ان
تي پاڻ سڳورن صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن ارشاد فرمايو: ”الله عَزَّوَجَلَّ سان خيانت نه
ڪرڻ.“ وري عرض ڪيو: ”ٻانهو الله عَزَّوَجَلَّ سان خيانت ڪيئن ڪري سگهي
ٿو؟“ ته ارشاد فرمايائون: اهڙي طرح جو توهان ڪو اهڙو ڪم ڪيو، جنهن
جو حڪم توهان کي الله عَزَّوَجَلَّ ۽ ان جي رسول (صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ) ڏنو، پر توهان
جو مقصد غير الله جي خوشنودي حاصل ڪرڻ هئي، تنهن ڪري ريڪاري

ڪان بچندا رهو، چو ته هي الله عَزَّوَجَلَّ سان شرڪ آهي ۽ قيامت جي ڏينهن ريڪار ڪي ماڻهن جي سامهون چئن نالن سان سڏيو ويندو. يعني ”اي بدڪار! اي ڏوڪي باز! اي ڪافر! اي نقصان ۾ پوڻ وارا! تنهنجو عمل تباه ۽ تنهنجو اجر برباد ٿي ويو، تنهن ڪري اڄ تنهنجي لاءِ ڪو حصو ناهي، اي ڏوڪي ڏيڻ جي ڪوشش ڪرڻ وارا! هاڻي تون پنهنجو ثواب ان وٽ وڃي ڳول، جنهن جي لاءِ تو عمل ڪيو هو.“

(الزواج عن اقتراف الكبائر، الباب الاول في الكبائر الباطنية... الخ، الكبيرة الثانية، الشرڪ الصغرى... الخ، ۱/۸۵)

توبس رهنا سدا راضي، نهين هه تاب ناراضي

تونا خوش جس سے هو برباد هه تيري قسم مولی

(وسائل بخشش مرمم ص 98)

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيب! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّد

منا مٺا اسلامي ڀائرو! بيان ڪيل روايت سان اسان ڪي به عبرت حاصل ڪرڻ گهرجي ته ماڻهن ڪي ڏيکارڻ جي لاءِ عمل ڪرڻ واري ڪي قيامت جي ڏينهن ڪيتري قدر ندامت ۽ شرمسار ٿيڻو پوندو. بدقسمتي سان پهريان ته نفس ۽ شيطان اسان ڪي نيڪيون ڪرڻ ٿي نٿا ڏين ۽ جيڪڏهن اسان وڏي ڪوشش ڪري نيڪ عمل ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي به وياسين تڏهن به نفس ۽ شيطان اسان جي عبادت مقبول ٿيڻ کان روڪڻ جي لاءِ پنهنجو سمورو زور لڳائيندا آهن. ان جي لاءِ اهي اسان جي عبادت ۾ ڪا اهڙي غلطي ڪرائي وجهندا آهن، جيڪا ان عمل ڪي ضايع ڪري ڇڏيندي آهي يا وري عبادت کان پوءِ اسان جي دل ۾ شهرت ۽ ڏيڪاءُ جي خواهش پيدا ٿيندي آهي، ڪو اسان جي نيڪين جي تعريف ڪري نه ڪري، اسان پاڻ بنا شرعي ضرورت جي پنهنجي نيڪين جو اظهار ڪري ”پنهنجي منهن ميان

منو“ بڻجندا آهيون ۽ اهڙي طرح نفس ۽ شيطان جي وچايل ڄار يعني ريڪاريءَ ۾ وڃي ڦاسندا آهيون. مثال طور ڪو چوندو آهي: مان هر سال رجب، شعبان ۽ رمضان جا روزا رکندو آهيان (حالانڪ رمضان المبارڪ جا روزا ته فرض آهن پوءِ به اهو ريڪار جيڪو ٻن مهينن جا نفلي روزا رکندو آهي پنهنجي ريڪاري کي وزنائتو ڪرڻ لاءِ چوندو آهي، مان هر سال ٽن مهينن يعني رَجَب، شعبان ۽ رمضان جا روزا رکندو آهيان. وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ) ڪو چوندو آهي: مان ايترن سالن کان وٺي، هر مهيني اَيَّامِ بِيض (يعني چنڊ جي 13، 14، 15 تاريخ) جا روزا رکندو آهيان. ڪو پنهنجي حج جي تعداد جو ته، ڪو پنهنجي عمري جي تعداد جو اعلان ڪندو آهي. ڪو چوندو آهي: مان روزانو ايترا درود پڙهندو آهيان، ايتري عرصي کان دلائل الخيرات شريف جو ورد ڪري رهيو آهيان. ايتري تلاوت ڪندو آهيان، هر مهيني فلان مدرسي کي ايترو چنڊو پيش ڪندو آهيان. مطلب ته هرو ڀرو پنهنجي نفلن، تهجد، نفلي روزن ۽ عبادتن جي ڏاڍي واکاڻ ڪئي ويندي آهي. آه! اي اخلاص تون ڪٿي آهين؟ اهي تمام ان صورت ۾ جڏهن ته ان جي ريڪاري جي نيت هجي. (افادات: اميراهلسنت دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ الْعَالِيَه)

سيدي اعليٰ حضرت رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جَا شَهزاده مُفتي اعظم هند حضرت علامه مولانا مصطفيٰ رضا خان رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ عاجزي ڪندي ۽ اسان کي سمجهائيندي فرمائن ٿا.

نَفْسِ بَدڪارنِ دل پي به قِيَامتِ توڙي
عمل نڪ ڪيا بهي توجھانِ نه ديا

(سامان بخشش، ص ۶۱)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

ريڪار خالي هٿين رهجي ويندو

منا منا اسلامي ڀائرو! يقيناً نيك عمل رَبِّ ذُو الْجَلَالِ عَزَّوَجَلَّ کي راضي ڪرڻ ۽ آخرت کي بهتر بنائڻ جي لاءِ ئي ڪرڻ گهرجن پر ياد رکو ته جيڪي بدنصيب ماڻهو ريڪاري سان نيك عمل ڪندا آهن، انهن جا اهي نيك عمل رَبِّ ذُو الْجَلَالِ عَزَّوَجَلَّ کي راضي ڪرڻ ۽ انهن جي آخرت کي بهتر بنائڻ ۾ ڪو ڪردار نٿا ادا ڪن بلڪ اهڙن ماڻهن کي انهن جي ڪيل جو بدلو الله عَزَّوَجَلَّ دُنيا ۾ ئي عطا ڪندو آهي جيئن ته

سيپاري 12، سورة هود جي آيت نمبر 15 ۾ الله عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمائي ٿو

ترجمو ڪنز اليمان: جيڪو دُنيا جي زندگي ۽ سينگار طلبيندو هجي اسان ان ۾ انهن کي پورو پورو ڏينداسين، ۽ ان ۾ ڪا به ڪمي نه ٿيندي.

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَ زَيَّنَّهَا نَوْفٍ

الْيَوْمِ اَعْمَالُهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُخْسِرُونَ ﴿١٥﴾

حضرت سيّدنا ابن عباس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُمَا هن آيت جي تفسير ۾ فرمائن ٿا ته ريڪارن کي دنيا ۾ ئي انهن جي نيڪين جو بدلو ڏنو ويندو آهي ۽ انهن تي ذري برابر ظلم ناهي ڪيو ويندو. (تفسيرِ طَبْرِي ج ٧ ص ١٣)

هڪ ٻي آيت ۾ الله عَزَّوَجَلَّ ارشاد فرمائي ٿو:

ترجمو ڪنز اليمان: اي ايمان وارو پنهنجا صداقا (خيرات) ضايع نه ڪريو ٿورو ڄاڻائي ۽ تڪليف ڏئي انهيءَ وانگر جو پنهنجو مال ماڻهن جي ڏيکارڻ لاءِ خرچ ڪري ۽ الله ۽ قيامت تي ايمان نه آڻي، ته ان جو مثال ايئن آهي جيئن هڪ ٽڪري، جو ان تي مٽي آهي

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُبْطِلُوا صَدَقَاتِكُمْ

بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ رِثَاءَ

النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ

مَثَلُهُ كَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ

وَابِلٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا ۗ لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ
 مِّمَّا كَسَبُوا ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الْكَافِرِينَ ﴿٢٦٣﴾

آن تي زور سان پاڻي پيو جنهن ان کي
 صاف پٿر ڪري ڇڏيو پنهنجي ڪمائيءَ
 مان ڪنهن به شيءِ تي قدرت نه لهندا، ۽
 الله ڪافرن کي رستو نٿو ڏئي.

(سپيارو 3، بقره 264)

حضرت صَدْرُ الْأَفْضَلِ سَيِّدُنَا مولانا محمد نعيمُ الدِّينِ مُرَادِ أَبَادِي عَلَيْهِ
 رَحْمَةُ اللَّهِ الْهَادِي خَزَائِنُ الْعِرْفَانِ ۾ انهي آيت جي تحت لکن ٿا: جهڙي طرح منافق
 جو مقصد رضاءِ الهي نه هوندو آهي، اهو پنهنجو مال ريباڪاري جي لاءِ
 خرچ ڪري ضايع ڪندو آهي اهڙي طرح توهان احسان ٻڌائي پنهنجي
 صدقن جو ثواب ضايع نه ڪيو، اهو (مثال جيڪو هن آيت ۾ بيان ڪيو
 ويو) منافق ريباڪار جي عمل جو مثال آهي ته جهڙي طرح پٿر تي مٽي نظر
 ايندي آهي پر برسات سان اها صاف ٿي ويندي آهي ۽ خالي پٿر رهجي
 ويندو آهي اهو حال منافق جي عمل جو آهي جو ڏسڻ واري کي معلوم
 ٿيندو آهي ته عمل آهي ۽ قيامت جي ڏينهن اهي تمام عمل باطل ٿيندا
 ڇاڪاڻ ته رضاءِ الهي جي لاءِ نه ها. (خزائن العرفان، پ 3، البقره، تحت الآية: 264)

اچو! الله عَزَّوَجَلَّ کانِ اِخْلَاصِ جِي خَيْرَاتِ گھرون ٿا:

مراهر عمل بس ترے واسطے هو

ڪر اِخْلَاصِ اِيْبَاعِطَا يَا اِلٰهِي (وسائلِ بخشش مُرَّم ص 105)

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّيْ اللَّهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدَ

دُنْيَاوِي اِحْتِيَاظِ اُخْرُوِي پِچَتَائُڻ ڪان بهتراهي

منا منا اسلامي پاڻرو! هاڻي ٿورو غور ڪيو ته قيامت جي ڏينهن
 جڏهن هر ڪنهن کي پنهنجي عملن بابت فڪر هوندو، اهڙي وقت ۾

جيڪڏهن ڪنهن جو اعمال نامو پيش ڪيو ويندو ۽ ان کي خبر پوي ته ان جا ڪيئي نيڪ عمل فقط ربا ڪاري جي ڪري ضائع ٿي چڪا آهن ته سوچيو ان مشڪل گهڙي ۾ ان شخص جي ڪيفيت ڇا هوندي؟ ۽ ان کي ڪيترو افسوس ٿيندو ته سڄي زندگي جن عملن کي هو پنهنجي لاءِ آخرت جو سامان ۽ نجات جو ذريعو سمجهندو رهيو، قيامت جي ڏينهن جڏهن ان کي سخت ضرورت پئي ته ان عملن مان ڪجهه به باقي نه رهيو، سڄي زندگي جي ڪمائي هت مان ويندي رهي، تمام عمر اهو ئي سوچندو رهيو ته مون وٽ نيڪين جو خزانو آهي ۽ قيامت جي ڏينهن حسرت ۽ افسوس ۾ هوندو. تنهنڪري ضروري آهي ته اسان هن دنيا ۾ ئي پنهنجي حال تي غور ڪري رباڪاري جهڙي خوفناڪ ۽ هولناڪ آفت کان پيڇو ڇڏائي ونون، هر عمل جو چڱي طرح جائزو وٺڻ گهرجي ته ان مان مقصد رب عز و جل جي رضا آهي يا مال ۽ زر جو حصول يا ڪو ٻيو دنياوي فائدو؟ بد قسمتي سان اڄڪلهه اسان جي عبادتن مان اخلاص رخصت ٿيندو پيو وڃي، هر اسلامي پيءُ پنهنجي دل کان اهو سوال ڪري ته ماڻهن جي سامهون جڏهن مان نيڪ عمل وڌي خوش اسلوبِي ۽ سٺي انداز سان ڪندو آهيان ته اڪيلائي ۾ مون کي ڇا ٿيندو آهي جو اڪيلي ۾ جلد بازي ڇو ڪندو آهيان، تنهنائي ۾ عبادت جو حُشوع و حُضوع ڇو برقرار نٿو رهي، ڪٿي ان جي وجه رباڪاري ته ناهي؟ تنهنڪري اڄ ئي اسان پنهنجي عملن جو مُحاسبو ڪندي پنهنجي اصلاح جي ڪوشش ڪيون! نه ته سياڻي قيامت جي ڏينهن افسوس ۽ ندامت کان سواءِ ڪجهه هت نه ايندو، جيڪڏهن پنهنجو مُحاسبو ڪرڻ جو ذهن نٿو ٻڌي يا هن ڳالهه جي ڪري پريشان آهيو ته مان پنهنجي عملن جو مُحاسبو ڪئين ڪيان؟ مون کي ته صحيح طور تي مُحاسبو ڪرڻ ئي نٿو اچي ته گهٻرايون نه! صرف اهڙن ماڻهن جي صُحبت

اِخْتِيَارَ كِيُو جِيڪِي پنهنجي عملن جو مُحَاسَبُو ڪرڻ ڄاڻڻ تا اهڙي ماحول کي اپنائيو جتي مُحَاسَبُو ڪرڻ جو مدني ڏهن ڏنو ويندو هجي، ياد رکو! ته اِصْلَاحَ ۽ تربيَتَ جِي مُعَامَلِي ۾ صَحْبَتَ ۽ ماحول جو وڏو گهرو اثر هوندو آهي. سني صُحْبَتَ ۽ پاڪيزه ماحول حاصل ڪرڻ جو هڪ بهترين ذريعو دعوتِ اسلامي جِي مدني ماحول سان وابسته ٿيڻ به آهي. **اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ** دعوتِ اسلامي سان وابستگي جِي برڪت سان نه صرف سُنَنَ پريو پاڪيزه مدني ماحول ملي ٿو بلڪ عاشقانِ رسول جِي صَحْبَتَ به حاصل ٿيندي آهي، دعوتِ اسلامي جِي مدني ماحول ۾ مَدَنِي اِنْعَامَاتَ تِي عمل جِي ترغيب ڏياري روزانو فِڪرِ مَدِينَه (يعني پنهنجي نفس ۽ عملن جو محاسبو) ڪرڻ جو ذهن به ڏنو ويندو آهي، مدني قافلن ۾ سفر جِي سعادت حاصل ٿيندي آهي، سني صُحْبَتَ ۽ پيو خبر ناهي ڪهڙيون ڪهڙيون برڪتون حاصل ٿينديون آهن.

چل پڙو، چل پڙس، قافلے میں چلو

آڏو ڪو سيش ڪري، قافلے میں چلو

ڪي چُھڻين عادتیں، قافلے میں چلو

(وسائلِ بخشش مُرْتَم، ص ۶۷۱-۶۷۲)

اچھی صُحْبَتَ ملے، نُحُوبَ بَرڪتَ ملے

گُفَرِ ڪا لکيس، دُورَ هون ظلمتیں

بے شڪِ اَعْمَالِ بد، اور اَعْمَالِ بد

صَلَّى اللّٰهُ تَعَالَى عَلٰى مُحَمَّدٍ

صَلُّوْا عَلٰى الْحَبِيْبِ!

منا مٺا اسلامي پائرو! رياءِ ڪاري هڪ اهڙي تباه ڪن بيماري آهي جو نيڪ عمل جِي رُوحَ ڪي بُري طرح سان نقصان ڏيندي آهي ايستائين جو اهي نيڪ عمل رياءِ ڪاري جِي ڪري اللّٰهُ عَزَّوَجَلَّ جِي بارگاه ۾ شرفِ قبوليت حاصل نه ڪري سگهندا آهن. اچو! مبارڪ حديثن جِي روشني ۾ عملن کي برباد ڪرڻ بابت رياءِ ڪاري جون تباه ڪاريون ٻڌون ٿا.

ریا (ذیکاء) جي مذمت تي 4 فرمان مُصطفي

1. تاجدار رسالت، شهنشاه نبوت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عالیشان آهي: جڏهن ڪا قوم آخرت (جي عملن) کان آراسته ٿي (حُصُولِ دُنْيَا جي حُسن وجمال جو پيڪر بڻجي ته ان جو نڪاڻو جهڻم آهي.
(جامع الاحاديث للسيوطي، حديث: ۱/۱۱۶۹/۱۸۳)

2. شهنشاه دو جهان، مڪي مدينه جا سلطان صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عبرت نشان آهي: **إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى حَرَّمَ الْجَنَّةَ عَلَيَّ كُلِّ مَرَأٍ** يعني الله عَزَّوَجَلَّ هر ریاکار تي جنت حرام ڪئي آهي. (يعني ریاکار مسلمان ابتداء جنت ۾ داخل نه ٿيندو.) (جَمْعُ الْجَوَامِعِ لِلْسَيُوطِيِّ ج ۲ ص ۲۴۲ حديث ۵۳۲۹)

3. سَيِّدُ الْمُرْسَلِينَ، رَحْمَةُ اللَّهِ عَلَيْكَ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عالیشان آهي: جنت جي خوشبو پنج سو سالن جي مفاصلي کان سونگهي سگهجي ٿي پر آخرت جي عمل سان دنيا حاصل ڪرڻ وارو انهي کي نه سونگهي سگهندو. (کنزالعمال، ڪتاب الاخلاق، قسم الاقوال، حرف الرءاء الرءاء، ۳/۱۹۰، حديث: ۷۴۸۹)

4. رسولِ اڪرم، نُورِ مَجَسَّم، شاهِ بني آدم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عالیشان آهي: جيڪو شهرت لاءِ عمل ڪندو، الله عَزَّوَجَلَّ ان کي ذليل ڪندو. جيڪو ذڪاء لاءِ عمل ڪندو، الله عَزَّوَجَلَّ ان کي عذاب ڏيندو.
(جامع الاحاديث للسيوطي، قسم الاقوال، ۷/۴۴، حديث: ۲۰۷۴۰)

قريب آءُ نه ميرے کبھی ریا یازت!

بنادے مجھ کو الہی خلوص کا پیکر

کروں گا کیا جو تُو ناراض ہو گیا یازت!

آندھری تیز کا دل سے نہیں نکلتا ڈر

(وسائلِ بخشش مُرْتَم، ص ۷۸)

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!

منا منا اسلامي ڀائرو! ڏنو اوهان ته! ريڪاري ڪهڙي منحوس آفت آهي جو ان جي ڪري نڪ عمل قبول نٿا ٿين، ريڪاري ڪرڻ وارو جنٽ کان محروم رهندو آهي، ان کي قيامت جي ڏينهن رُسوا ڪيو ويندو، ريا ڪاري جي سبب نڪ عمل الله عَزَّوَجَلَّ جي بارگاه ۾ ائين مردود ٿيندو آهي جو ان تي ڪو به اجر و ثواب ناهي ملندو بلڪ ريا ڪاري وارو عمل، الله عَزَّوَجَلَّ جي ناراضگي جو سبب آهي.

جيئن دعوتِ اسلامي جي اشاعتي اداري مڪتبه المدينه جي شايع ٿيل 1286 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”احياءُ العلوم“ جلد 3 صفحي 890 تي حُجَّةُ الْاِسْلَام حضرت سيدنا امام محمد بن محمد غزالي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللهِ الْوَالِي فرمائن ٿا ته حضرت سيدنا قتاده رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ فرمايائون: ”جڏهن ٻانهو ريڪاري ڪندو آهي ته الله عَزَّوَجَلَّ فرشتن کي فرمائيندو آهي: ان کي ڏسو اهو مون سان مذاق ڪري رهيو آهي.“ هن کي اوهان مثال سان ائين سمجهيو ته ڪو خادم سڄو ڏينهن بادشاه جي درٻار ۾ ان جي سامهون رهندو آهي جيئن ته خادم جي عادت هوندي آهي پر ان جي بيهڻ ۾ ان جو مقصد بادشاه جي ڪنهن ڪنيز يا غلام کي ڏسڻ آهي ته اهو بادشاه سان مذاق آهي چوته ان بادشاه جو قرب ان جي خدمت جي لاءِ نه بلڪ ان جي غلام جي لاءِ اختيار ڪيو آهي، تنهنڪري ان کان وڌيڪ نفرت جوڳي ڳالهه ڪهڙي هوندي جو ٻانهو الله عَزَّوَجَلَّ جي عبادت هڪ اهڙي ڪمزور ۽ ناتوان ٻانهي کي ڏيکارڻ جي لاءِ ڪري جيڪو ذاتي طور تي ان جي ڪنهن نفعي ۽ نقصان جو مالڪ نه هجي.

(احياءُ العلوم ۳/۸۹۰)

منا منا اسلامي ڀائرو! يقيناً ريا ڪاري جو مرض نهايت مهلڪ آهي ۽ ان کان بچڻ بيهڻ ضروري آهي، تنهنڪري ڪنهن به نڪ عمل کان پهريان

دل جي ارادي تي خوب غور ڪرڻ گهرجي ڪٿي ائين نه ٿي جو رياڪاري جي سبب اهو عمل ڪنهن ڪم نه اچي. اچو ”رياکاري“ جي وصف ٻڌون ٿا ته جيئن ان جي چڱي طرح سڃاڻپ حاصل ٿئي ان کان بچڻ ۾ آساني ٿئي. جيئن،

”ريا“ ڇاهي

شيخ طريقت، امير اهل سنت، باني دعوت اسلامي، حضرت علامه مولانا ابوبلال محمد الياس عطار قادري رضوي ضيائي دامت برکاتھم العالیہ پنهنجي 616 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”نيڪي جي دعوت“ جي صفحي 66 تي تحرير فرمائن ٿا: ”الله عَزَّوَجَلَّ“ جي رضا کان علاوه ڪنهن ٻئي ارادي سان عبادت ڪرڻ ”يعني عبادت سان اها غرض هجي ته ماڻهو ان جي عبادت تي آگاه ٿين ته جيئن اهو ماڻهن کان مال هٿ ڪري يا ماڻهو ان جي واکاڻ ڪن يا ان کي نيڪ سمجهن، يا ان کي عزت وغيره ڏين.

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

ڪتاب ”رياکاري“ ڪاتعارف

منا مٺا اسلامي ڀائرو! واقعي وڏو ناڙڪ معاملو آهي جو ٿوري نيت ۾ خرابي ٿي ۽ نيڪ عمل ڪرڻ وارو رياڪاري جي ڪڏ ۾ ڪرندو آهي، تنهنڪري اسان کي گهرجي ته چڱي طرح ريا ڪاري جي تباه ڪارين جي معلومات حاصل ڪيون ته جيئن هن مهلڪ (يعني هلاڪ ڪرڻ واري) مرض کان نجات حاصل ڪرڻ آسان ٿي وڃي. هن سلسلي ۾ دعوت اسلامي جي اشاعتي اداري مڪتبه المدينه جي مطبوعه 165 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”رياکاري“ جو مطالعو نهايت فائديمند آهي، اَلْحَمْدُ لِلَّهِ عَزَّوَجَلَّ هن ڪتاب ۾ رياڪاري جي وصف، سبب، نشانيون، ان جا پيانڪ نتيجا ۽ هن مرض جو

علاج وغيره بيان ڪيو ويو آهي ان ڪري اوهان سان مدني التجاء آهي ته پاڻ به هن جو مطالعو ڪيو ۽ ٻين کي به ترغيب ڏياريو. دعوتِ اسلامي جي ويب سائٽ www.dawateislami.net تان هن ڪتاب کي ريڊ (يعني پڙهي) به سگهجي ٿو، ڊاؤن لوڊ (Download) ۽ پرنٽ آؤٽ (Print Out) به ڪري سگهجي ٿي.

اچو! شيخ طريقت، امير اهل سنت دامت بركاتهمُ العالیه جي مائه ناز ڪتاب ”نيڪي جي دعوت“ حصہ اول، صفحي 73 تان ريڪاري جي حوالي سان ڪجهه مثال ٻڌون ٿا ته جيئن خبر پوي ته ريڪاري اسان جي عملن ۾ ڪهڙي طرح لڪيل هوندي آهي، ڪڏهن ڪڏهن اسان جي ڳالهين مان ريڪاري جو اظهار ٿي رهيو هوندو آهي پر نه ته ان پاسي اسان جو ڌيان هوندو آهي ۽ نه ئي ان کان بچڻ جو مدني ذهن هوندو آهي. تنهنڪري رياءِ ڪاري جي هنن مثالن کي ٻڌي ان کان بچڻ جي ڪوشش ڪيو، پر خيال رهي ته ريڪاري هڪ اهڙو عمل آهي، جنهن جو سڄو دارومدار نيت تي آهي ان ڪري جيڪي مثال پيش ڪيا پيا وڃن جيتوڻيڪ اهي ريڪاري ئي جا آهن پر ڪيئي هنن تي نيت جي فرق سان احڪامن ۾ تبديلي ٿي ويندي آهي، اچو پنهنجي اصلاح جي نيت سان توجّه سان ٻڌون ٿا:

ريڪاري بابت 19 مثال

1 قراءت انهيءَ ڪري سڪڻ جو ماڻهو ”قاري صاحب“ چون **(2)** قاري صاحب جو اجتماعن ۾ حاضرين جي مقدار مطابق تجويد جي قاعدن جي رعايت ۽ آواز جي لاهه چاڙهه ۾ ڪمي بيشي ڪرڻ سان مقصد حاضرين جي خوشنودي هجي **(3)** پنهنجي لاءِ عاجزي جا الفاظ مثلاً فقير، گنهگار، ڪمتر وغيره جو انهيءَ ڪري چوڻ يا لکڻ جو ماڻهو عاجزي ڪرڻ وارو

سمجھن، عاجزي جي واکاڻ ڪن (4) ماڻهن سان انهي ڪري گرم جوشي سان ملڻ جو ملنسار يا با اخلاق سڌرائي (5) دعا وغيره ۾ سڀني جي سامهون روئڻ اچي ته انهيءَ ڪري لڙڪ اگهڻ جو ماڻهن تي هي تاثر قائم ٿئي ته هي ريڪاري کان بچڻ جي ڪري جلدي جلدي لڙڪ اگهي ٿو. (6) ماڻهن جي دلين ۾ جڳهه بڻائڻ جي لاءِ اهڙي طرح جا جملا چوڻ: مون کي گناهن کان گهڻو ڊپ لڳي ٿو، مون کي بري خاتمي جو خوف رهندو آهي، هاءِ! اونداهي قبر ۾ ڇا ٿيندو! هاءِ! قيامت ۾ ڪيئن حساب ڏيندس! (7) ماڻهن وٽ پنهنجي دنيا سان لاتعلقي ۽ پارسائي جي ڌاڪ ويهارڻ لاءِ چوڻ: مان ته مالدارن ۽ شخصيات کان ملڻ کان بچندو آهيان. (8) ڪنهن جي مصيبت جو ٻڌي انهي ڪري منهن بڻائڻ يا همدردانه جملا چوڻ جو ماڻهو رحم دل چون، (9) هٿ ۾ انهي ڪري تسبيح رکڻ، نمايان ڪرڻ، يا ماڻهن جي سامهون انهيءَ ڪري چپ چورڻ يا انهن تائين آواز پهچائڻ ائين درود ۽ اذڪار پڙهڻ جو نيڪ سمجهيو وڃي. (10) جلوت ۾ (يعني ماڻهن جي سامهون) کائڻ پيئڻ، اٿڻ ويهڻ وغيره جي موقعي تي سنتن جو سني نموني خيال رکڻ جڏهن ته اڪيلائي ۾ سنتن جو اهتمام نه ڪرڻ. (11) دعوت ۾ ٻين جي موجودگي ۾ انهيءَ ڪري گهٽ کائڻ جو ڏسڻ وارو ان کي مُتَّبِعِ سُنَّت (يعني سنت جي پيروي ڪرڻ وارو) ۽ قَلِيلُ الْغِذَا (يعني گهٽ کائڻ وارو) سمجهن. (12) ڪنهن کي پنهنجو نيڪ ڪم ٻڌائي هي چوڻ ته ”اوهان ڪنهن کي نه چئجو“ ته جيئن سامهون وارو متاثر ٿئي ته گهڻو مُخْلِص شخص آهي جو پنهنجو نيڪ عمل ظاهر ڪرڻ نٿو چاهي. (13) رَمَضانُ الْمُبَارَك ۾ انهيءَ ڪري اعتڪاف ڪرڻ جو مفت ۾ سحري يا افطاري جي ترڪيب بڻجي وڃي. (14) پنهنجا ديني ڪارناما انهيءَ ڪري بيان ڪرڻ جو ٻڌڻ وارا ان کي دين جو وڏو خادم تصور

ڪن، ۽ ان جي عظمتن جا معترف ٿين. (15) پنهنجي في سبيل الله امامت يا ديني تدريس جو انهيءَ ڪري ٻين سان ذڪر ڪرڻ ته جيئن ماڻهو ان سان متاثر ٿين، عزت جي نگاه سان ڏسن. (16) خريداري وقت يا اجرت تي ڪنهن کان ڪم ڪرائيندي وقت پنهنجي ديني منصب مثلاً شاگرد يا حافظ قرآن يا امام مسجد، يا موذن يا مبلغ وغيره هجڻ جو انهي ڪري اظهار ڪرڻ جو اهو رعايت ڪري يا وري پيسا ئي نه وٺي. (17) ڪتاب يا رسالو لکڻ وقت انهيءَ نيت سان عبرت انگيز روايتون ۽ خوب دلچسپ حڪايتون ۽ عمدہ عمدہ مدني گل شامل ڪرڻ جو پڙهڻ وارا داد ۽ تحسين تي مجبور ٿي وڃن. (18) پنهنجي حج ۽ عمري جو تعداد، تلاوت قرآن جي يومية مقدار، رَجَبُ الْمَرْجَبِ ۽ شَعْبَانُ الْمُعْظَمُ جا مڪمل ۽ ٻين نفلي روزن، نفلن، درود شريف جي ڪثرت جو انهيءَ ڪري اظهار ڪرڻ جو واه واه ٿئي ۽ ماڻهن جي دلين ۾ احترام پيدا ٿئي. (19) ٻين جي موجودگي ۾ انهيءَ ڪري چپ چاپ رهڻ يا اشاري سان يا لکي ڪري گفتگو ڪرڻ جو ماڻهو سنجيدا، خاموش طبيعت ۽ زبان جو قفل مدينه لڳائڻ وارو تصور ڪن. (چاهي گهر ۾ ۽ بي تڪلف دوستن ۾ خوب تهڪ لڳائي ۽ شينهن وانگر رڙيون ڪندو هجي)

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

رياکارن جي لاءِ جهنمي وادي

ذڪر ڪيل مثالن کي ذهن ۾ رکندي ریاڪاري جي وصف تي هڪ ڀيرو وري نظر وجهو “الله عَزَّوَجَلَّ جي رضا کان علاوه ڪنهن ٻئي ارادي سان عبادت ڪرڻ” جڻ ته ماڻهن تي پنهنجي عبادت گذاري جي ڌاڪ ويهارڻ، پنهنجي واکاڻ، واه واه! عزت چاهڻ يا انهيءَ نيڪ ڪم سان

سُوت (يعني ڪپڙن جو جوڙو) وغيره، يا رقم جو لفافو يا کاڌو يا منائي يا ڪنهن قسم جي نذراني جي حصول جو مقصد هجي، ۽ پيش ڪيل مثالن ۾ ”حَبَّ جاه“ يعني عزت ۽ شهرت جي محبت به موجود آهي چو ته ريڪاري جو هڪ وڏو سبب ”حَبَّ جاه“ به آهي. تمام مثال ان ڪري بيان ڪيا ويا ته جيئن اسان پنهنجي عمل جو محاسبو ڪيون اهي مثال بيان ڪرڻ جو هرگز اهو مقصد ناهي ته انهن مثالن کي بنياد بڻائي ڪنهن ٻئي کي ريڪار قرار ڏيندا رهون چو ته ريڪاري جو تعلق دل سان آهي ۽ ڪنهن جي دلين جي حالتن کي هر ڪو ڄاڻي نٿو سگهي، تنهنڪري انهن مثالن تي قياس ڪندي ڪنهن مسلمان تي بدگماني نه ڪئي وڃي، بدگماني حرام ۽ جهنم ۾ وٺي وڃڻ وارو ڪم آهي ۽ ائين ڪنهن جي باري ۾ تَجَسُّس (يعني گناهه تلاش) ڪرڻ، ان جا عيب کولڻ ۽ ان ۾ اهي (يعني ريڪاري جون) علامتون تلاش ڪرڻ ته جيئن ان کي بدنام ڪيو وڃي اهو به حرام آهي. انهن مثالن کي بيان ڪرڻ جو مقصد اهو آهي ته اسان پنهنجي نيڪين جي جانچ پڙتال ڪيون ته ڪٿي ان ۾ رياءَ ته لڪل ناهي! چو ته رياءَ ڪيولي جي چال کان به سنهي چال ۾ پلائي جي ڪمن ۾ داخل ٿي ويندو آهي، حقيقت هي آهي جو ”ريا“ ۾ جيڪا ”لذت“ آهي نه اها عمدہ غذائن ۾ آهي نه ئي مال و دولت جي ڪثرت ۾، ان کان بچڻ تمام گهڻو ضروري آهي جو اها ”لذت“ جهنم ۾ پهچائڻ واري آهي، تنهنڪري جيڪڏهن پنهنجي نيڪ عمل ۾ ريا جو شهبو (يعني شڪ) به ڏسو ته توبه ڪيو ۽ پنهنجي پاڻ کي ڊيڄاريو جو **فرمان مصطفيٰ** صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ آهي: **بیشڪ جهنم ۾ هڪ وادي آهي جنهن کان جهنم روزانو چار سؤ ڀيرا پناهه**

گهري ٿي، الله عَزَّوَجَلَّ هي وادي امتِ محمديه علي صاحبها الصَّلوةُ وَالسَّلَامَ جي انهن ريڪارن جي لاءِ تيار ڪئي آهي جيڪي قرآن جا حافظ، غير الله جي لاءِ صدقو ڪرڻ وارا، الله عَزَّوَجَلَّ جي گهر جا حاجي، ۽ راهِ خدا ۾ نڪرڻ وارا هوندا. (الْمُعْجَمُ الْكَبِيرُ، ۱۳۶/۱۲، حديث: ۱۲۸۰۳)

دولتِ اخلاص هم کو ديتي ڪيچي زحمت اے نانائے حسين

(وسائلِ بخشش مُرْتَم، ص ۵۸)

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

عمل ڇڏڻ بدران علاج اختيار ڪيو وڃي

منا منا اسلامي پائرو! ٿورو غور ڪيو ته رياءِ ڪاري ڪهڙو خطرناڪ عمل آهي جو دنيا ۾ ٿيڻ واري ٿوري واھ واھ، ڪوڙي عزت ۽ بين کان ڪجهه ٽڪا حاصل ڪرڻ جي لاءِ پنهنجي عملن جو چرچو ڪرڻ سڀاڻي قيامت جي ڏينهن جهڻم جي ان هولناڪ وادي ۾ داخلي جو سبب بڻجي سگهي ٿو جنهن کان خود جهڻم به روزانو چار سو (400) پيرا پناه گهري ٿو. ان ڪري بهتري هن ۾ آهي ته ماڻهن جي بدران الله عَزَّوَجَلَّ جي رضا جي لاءِ عمل ڪيا وڃن ۽ جيڪڏهن ڪو شخص شيطان جي ڳالهين ۽ نَفْسِ اَمَّارَه جي چالن ۾ اچي رياءِ ڪاري ۾ مبتلا ٿي وڃي ۽ اهو سمجهي وٺي ته رياءِ کان بچڻ ته نهايت مشڪل آهي، مان ڪهڙي طرح نَفْسِ اَمَّارَه جي چالن کي ناڪام ڪيان؟ مان ڪهڙي طرح شيطان جي مَضْبُوطَ چار کي ٽوڙي ٻاهر اچان؟ ۽ وري ڪڏهن اهڙا ماڻهو هن خيال کي پنهنجي ذهن ۾ ويهاريندا آهن ته جڏهن اسان رياءِ ڪاري جي بغير نيڪ عمل نٿا ڪري سگهون ته اهڙا عمل ڪرڻ جو ڪهڙو فائدو؟ ائين آهستي آهستي نيڪ عملن کان پري ٿي ويندا آهن ۽ خوش بختي ۽ سعادت منڍي کان منهن موڙيندا آهن، اهڙن

اسلامي ڀائرن جي خدمت ۾ مَدَنِي اِلْتِجاءُ آهي ته جيڪڏهن پنهنجو مُحَاسَبُو ڪندي ريكاري ظاهر ٿئي ته ان جو علاج ڪيو چو ته ڪنهن به مرض کي لاعلاج سمجهي ان کان بي پرواهي ڪرڻ عقلمندي ناهي، بلڪ جيڪو مرض جنهن شدت سان وڌي ان جي علاج ۾ به ايترو اهمت ڪرڻ گهرجي، جيئن ته ريا ڪاري به هڪ باطني بيماري آهي تنهنڪري هن جو علاج ڪرڻ ئي مناسب آهي نه اهو جو هن کي لاعلاج سمجهي ڇڏيو وڃي، ياد رکو! جيڪڏهن مک نڪ تي ويهي ته مک کي اڏايو ويندو آهي نڪ نه کڻيو ويندو آهي. ان ڪري ريكاري جي خوف سان نڪ عملن کي ترڪ نه ڪيو وڃي، بلڪ ريكاري کان پيڇو ڇڏائڻ جي ڪوشش ڪئي وڃي. جيئن،

ريڪاري جو حڪم

مُفَسِّر شَهِير، حَكِيمُ الْأُمَّتِ، حضرت مفتي احمد يار خان عَلَيهِ رَحْمَةُ اللّٰهِ لَٰكِن تَا: خيال رهي ريا (يعني ڏيڪاءُ) سان عبادت ناجائز ناهي ٿيندي (يعني ائين ناهي جو ريكاري سان نماز پڙهي ته ان کي تارڪ نماز سمجهيو وڃي) بلڪ نامقبول هجڻ جو انديشو هوندو آهي جيڪڏهن ريكار آخر ۾ ريا کان (سڄي) توبه ڪري ته ان تي ريا واري عبادت جي قضا ناهي بلڪ ان توبه جي برڪت سان گذريل نامقبول ڏيڪاءُ واريون عبادتون به قبول ٿي وينديون. مطلقاً ريا سان خالي ٿيڻ تمام مشڪل آهي ڪو شخص ريا جي انديشي سبب عبادت نه ڇڏي بلڪ ريا کان بچڻ جي دعا ڪري. (مرآة المناجیح، ۱۲۷/۷)

مراه عمل بس ترے واسطے ہو

کر إخلاص ایسا عطا یا الہی

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!

مجلس مدني مذاکره جوتعارف

منا منا اسلامي ڀاڻرو! ریاکاري ۽ ان طرح جي ٻين قلبي بيمارن کان نجات جو هڪ بهترين ذريعو مدني مذاڪرن ۾ شرڪت ڪرڻ به آهي، جتي وقت بوقت اسان جي توجه انهن قلبي ۽ روحاني بيمارين ڏانهن ڏياري ويندي آهي ۽ اسان کي انهن کي بچڻ جا طريقا به ٻڌايا ويندا آهن.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ شيخِ طريقت، اميرِ اهلِ سُنَّتِ، باني دعوتِ اسلامي حضرت علامه مولانا ابو بلال محمد الياس عطا رقادري رَضَوِي ضِيائِي دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ اَعَالِيه جن ”علم بي شمار خزانن جو مجموعو آهي، جنهن کي حاصل ڪرڻ جو ذريعو سوال آهي.“ جي قول کي عملي جامو پارائيندي سوال ۽ جواب جو هڪ سلسلو شروع ڪيو، جنهن کي دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول ۾ ”مدني مذاڪره“ چيو ويندو آهي. ڪثير اسلامي ڀائر مدني مذاڪرن ۾ عقائد و اعمال، فضائل و مناقب، شريعت و طريقت، تاريخ و سيرت، سائنس و طب، اخلاقيات و اسلامي معلومات، معاشي و معاشرتي و تنظيمي معاملات ۽ ٻين ڪوڙ سارن موضوعن بابت مختلف قسم جا سوال ڪندا آهن ۽ شيخ طريقت، اميرِ اهلِ سُنَّتِ دَامَتْ بَرَكَاتُهُمُ اَعَالِيه انهن کي حڪمت آموز ۽ عشق رسول

سان لبريز جوابن سان نوازيندا آهن. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ دعوتِ اسلامي جي 103 شعبن مان هڪ شعبو ”مجلس مدني مذاڪره“ به آهي جيڪو سندن عطا ڪيل دلچسپ ۽ علم ۽ حڪمت سان پرپور مدني گلن جي خوشبوءن سان سڄي دنيا جي مسلمانن کي مهڪائڻ جي لاءِ انهن مدني مذاڪرن کي تحريري رسالي ۽ آڊيو (Audio) وڊيو (Video) سي ڊيز (CDs) جي صورت ۾ پيش ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪندي آهي. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ هيئن تائين مجلس

مَدَنِي مُذَاڪِرَہ ڪيئي آڊيو ڪيسٽ ۽ وي ڏيو سي ڏيز ۽ تحريري مَدَنِي مُذَاڪِرَا پيش ڪرڻ جي سعادت به حاصل ڪري چڪي آهي ۽ وڌيڪ جي لاءِ ڪوششون جاري آهن.

12 مَدَنِي ڪَمَن مان هڪ مَدَنِي ڪَم ”هفتيوار مَدَنِي مُذَاڪِرَہ“

اوهان سان به مَدَنِي التَّجَا آهي ته نه صِرْف پاڻ بلڪه ٻين اسلامي ڀائرن کي به شَرڪت جي دعوت ڏيندا رهو. مَدَنِي مُذَاڪِرِي ۾ شَرڪت ڪرڻ ذيلي حلقي جي 12 مَدَنِي ڪَمَن مان هفتيوار هڪ مَدَنِي ڪَم به آهي. ياد رکو! وَعظ ۽ نصيحت جي لاءِ اِجْتِمَاعَات مُنْعَقِد ڪري انهن ۾ ماڻهن جي اِصْلَاح جي نيت سان عِلْم ۽ حڪمت پريا مَدَنِي ڪَل لُتَائِن، بُررگانِ دِين رَحْمَتُ اللّٰهِ اَلْبَیِّن جو طريقو رهيو آهي.

منقول آهي ته اسان جي پيران پير، پيرِ دَسْتِگِير حضرت سَيِّدُنَا شَيْخ مُحْيِي الدِّين سَيِّد عَبْدِ الْقَادِر جِيْلَانِي رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَيْهِ 521 هـ کان 561 هـ تائين چاليهه (40) سال مخلوق کي وَعظ ۽ نصيحت فرمائي. (بهجة الاسرار، ص 184) ۽ پاڻ رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَيْهِ خُود ارشاد فرمائن ٿا: منهنجي هٿ تي پنج سو (500) کان وڌيڪ غير مُسْلِمَن اِسْلَام قبول ڪيو ۽ هڪ لک (100000) کان وڌيڪ ڌاڙيل، چور، فاسق فاجر، فُسادِي ۽ بدعتي ماڻهن توبه ڪئي. (بهجة الاسرار، ص 184)

سَيِّدُنَا شَيْخ عَبْدِ الْقَادِر جِيْلَانِي رَحْمَةُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَيْهِ جي فَيْضَانِ ڪَرَم سان شَيْخ طَرِيقَت، اميرِ اهلِ سُنَّتِ دَامَتْ بَرَڪَاتُهُمُ الْعَالِيَه به مَدَنِي مُذَاڪِرَن جي ذُرَيْعِي وَعظ و نصيحت جا مَدَنِي ڪَل عام ڪري رهيا آهن. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ مَدَنِي مُذَاڪِرَا نه صِرْف اَهم معلومات حاصل ڪرڻ جو ذُرَيْعُو آهن بلڪه انهن جي بَرَڪت سان ڪيئي ماڻهن جي اِصْلَاح به ٿيندي آهي ۽ ڪيئي بدعتيده ۽

بي عمل ماڻهو پنهنجي بُرن عقيدن ۽ عملن کان توبه ڪري سٺي صحيحُ
الْعَقِيدَه باعمل مُسلمان بڻجي ويندا آهن، اچو هن باري ۾ هڪ مدني بهار
ٻڌون ٿا.

بدعقيده ماڻهن کان نجات ملي وئي

بابُ الاسلام (سنڌ، پاڪستان) جي شهر شهداد پور ۾ مُقيم اسلامي پاءُ
جي تحريري بيان جو خُلاصو آهي ته دعوتِ اسلامي جي پاڪيزه مدني
ماحول سان وابسته ٿيڻ کان اڳ ۾ عقائد بابت معلومات نه هئڻ جي سبب
منهنجي زندگي جو ابتدائي حصو بدعقيده ماڻهن جي صحبت ۾ گذريو
هو، جنهن سبب منهنجا عقيدا به خراب ٿي ويا، خوش قسمتي سان رَمَضانُ
الْمُبَارَك جي مهيني ۾ دعوتِ اسلامي جي تحت ٿيڻ واري آخري عشري
جي سُنتن پري اجتماعي اِعتڪاف ۾ شِركت جي سَعادت نصيب ٿي.
اعتڪاف ۾ ٿيڻ واري سُنتن پرين بيانن ۽ بالخصوص شيخ طريقت، اميرِ
اهلسنّت دَامَتْ بَرَكَاتُهُمْ اَعْلِيَهُ جِي ”مَدني مُذاڪرن“ منهنجي دل ۾ خوفِ خُدا ۽ عشقِ
مُصْطَفِي جِي شمع روشن ڪري ڇڏي، منهنجي دل ۾ مَوْجُود تمام شڪ
شُبها پري ٿي ويا، مون پنهنجي تمام بُرن عقيدن ۽ بُرن دوستن جي
صُحبت کان توبه ڪئي ۽ دعوتِ اسلامي جي مدني ماحول سان وابسته ٿي
ويس. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَزَّوَجَلَّ هي ستون لکڻ وقت دعوتِ اسلامي جي عالمي مدني
مرڪز فيضانِ مدينه (باب المدينه ڪراچي) ۾ فيضانِ فرضِ عُلُوم ڪورس
ڪري رهيو آهيان ۽ پنهنجي علائقي ۾ حلقي سطح تي مدني انعامات جو
ذميدار هئڻ جي حيثيت سان مدني ڪمن جي ترقي ۽ عروج جي لاءِ
ڪوشش ڪري رهيو آهيان.

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّي اللهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

رياکاري جون علامتون

منا منا اسلامي ڀائرو! جهڙي طرح هر مَرَضَ جون ڪئي علامتون هونديون آهن جنهن سان ان مرض جي سڃاڻپ ٿيندي آهي، اهڙي طرح مرض ریا جون به ڪجهه علامتون آهن. اچو! هن جون علامتون ٻڌون ٿا ته جيئن هن مَرَضَ جي چڱي طرح تشخيص ٿي وڃي ۽ علاج ڪرڻ ۾ آساني رهي. جيئن

اميرالمؤمنين حضرت مولا ڪائنات، علي المرتضيٰ شير خدا كَمَدَ اللهُ تَعَالَى وَجْهَهُ الْكَرِيمَ ارشاد فرمايو: ریاڪار جون ٽي نشانيون آهن: (1) تنهائي ۾ هجي ته عمل ۾ سستي ڪري ۽ ماڻهن جي سامهون هجي ته چستي ڏيکاري (2) تعريف (يعني واکاڻ) ڪئي وڃي ته عمل ۾ اضافو ڪري ڇڏي ۽ (3) مذمت ڪئي وڃي ته عمل ۾ ڪمي ڪري. (الزَّوْجَرُ عَنِ اقْتِرَافِ الْكِبَائِرِ، الباب الاول في الكبائر الباطنية... الخ، الكبيرة الثانية: الشرك الاصغر... الخ، ۸۶/۱-نيڪي ڪي دعوت، ص ۸۰)

هاڻي اسان کي گهرجي ته ديانت داري سان پاڻ تي غور ڪيون جو ڪٿي اسان اڪيلائي ۾ عبادت جي معاملي ۾ سستي ۽ ماڻهن جي سامهون چستي جو مظاهرو ته نه ڪندا آهيون؟ ڪٿي اسان نيڪي ڪرڻ کان پوءِ ماڻهن تي ان جو بنا ضرورت جي اظهار ته نٿا ڪيون؟ پوءِ جيڪڏهن ڪنهن اسان جي تعريف ڪئي ته اسان ”آڪڙجي“ عمل ۾ اضافو ته نٿا ڪيون؟ ۽ تعريف نه ٿيڻ تي اسان غمگين ته نٿا ٿيون ۽ پوءِ ان عمل ۾ ڪمي ته ناهي ايندي؟ ڪٿي ائين ته ناهي جو ماڻهن جي سامهون نيڪي ڪرڻ ۾ وڏي لذت ملندي آهي پر تنهائي ۾ مزو ناهي ايندو؟ ڪٿي اسان ماڻهن جي سامهون (پاڻ کي سياه ڪار، گنهگار، مجرم، فقير، حقير، عاجز ۽ مسڪين وغيره چئي) پنهنجي مذمت، انهن کي

متاثر ڪرڻ لاءِ ته نتا ڪيون؟ ڪٿي اسان پنهنجي مبلغ يا ستنن پريي مدني حليي وغيره سان فائدو ڪٿي پاڻ سان متاثر ٿيندڙ دڪاندار کان ته سوڌو نتا خريد ڪيون جو اهو اسان کي مفت يا سستي اگهه ۾ ڏي؟ جيڪڏهن ان سوالن جا جواب ”ها“ ۾ اچي ته هڪدم توبه ڪيو ۽ اخلاص حاصل ڪرڻ جي ڪوششن ۾ لڳي وڃو جو ڪٿي ائين نه ٿئي جو توبه کان پهريان موت اچي وڃي ۽ ريڪاري جي سبب دوزخ ۾ وڌو وڃي.
(نيڪي جي دعوت، ص ۸۲)

نه نزديڪ آءُ ريبا يا الهی

عطا ڪرڻ لاءِ اخلاص کي مجھ کونعت

هي اے کاش گزرے سدا يا الهی

مري زندگي بس تری بندگی میں

(وسائل بخشش مَرْتَم، ص ۱۰۶)

مرضِ ريڪاري جو علاج ڪيو

منا منا اسلامي پائرو! جيڪڏهن اسان پنهنجي دل ۾ هن رياءُ جي مرض جون علامتون محسوس ڪيون ته توبه کان پوءِ علاج ۾ دير نه ڪرڻ گهرجي، جڏهن اسان پنهنجو باطن پاڪ ڪرڻ جي ڪوشش ڪنداسين ته ان شاء الله عَزَّوَجَلَّ ظاهر به پاڪ ٿي ويندو. شهنشاهه مدينه، راحتِ قلب و سينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمان باقرينه آهي: جيڪو پنهنجي باطن جي اصلاح ڪندو ته الله عَزَّوَجَلَّ ان جي ظاهر جي (ب) اصلاح فرمائيندو. (الجامع الصغیر للسُّيوطي ص ۵۰۸، حديث: ۸۳۹- نيڪي جي دعوت، ص ۸۳)

اچو ريڪاري جي تباه ڪارين کان پيڇو ڇڏائڻ جي لاءِ هن جا ڪجهه علاج ٻڌون ٿا .

(1) دُعَا جِي ذَرِيعِي مَدَدِطَلَبِ كِيو!

ريڪاري جو سڀ کان پهريون علاج هي آهي ته خدائِ غفار عَزَّوَجَلَّ جي ڪرم واري بارگاهه ۾ هيئن دعا ڪيو: يا رَبِّ مُصْطَفِي! مون کي ريڪاري جي بيماري کان شفا عطا فرمائ، منهنجي خالي جهولي ۾ اخلاص جي لازوال دولت پري ڇڏ، منهنجو مقابلو ان دشمن (يعني شيطان) سان آهي جيڪو مون کي ڏسندو آهي پر هو پاڻ ڏسڻ ۾ ناهي ايندو، پر اي ربِّ ڪريم عَزَّوَجَلَّ! تون ان کي ڏسي رهيو آهين ان دشمن جي مڪر ۽ فريب کان بچاءِ، اي الله عَزَّوَجَلَّ مان انهي ڳالهه کان تنهنجي پناهه گهران ٿو جو ماڻهن جي نظر ۾ منهنجو حال سٺو هجي، اهي مون کي نيڪ ۽ پرهيزگار سمجهندا هجن پر تنهنجي دربار ۾ سزا جو حقدار ٿيان. (نيڪي جي دعوت، ص ۸۴)

عاشقِ مُصْطَفِي بِنَايَات

حُبِّ دُنِيَا ۽ تُو بچايات

بس رهون طالبِ رِضَايات

حِرْصِ دُنِيَا نڪال دے دل سے

(وسائلِ بخشش، ص ۷۹، ۸۱)

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيبِ!

(2) ريڪاري جا نقصان پيش نظر هجن

ريڪاري جو ٻيو علاج هي آهي ته اسان ريڪاري جي آفتن کي اکين جي سامهون رکون ڇو ته انسان جي دل ڪنهن شيءِ کي ان وقت پسند ڪندي آهي جيستائين اها ان کي نفعي بخش نظر ايندي آهي پر جڏهن ان شيءِ جي نقصان ڪار هجڻ جي خبر پئي ته اهو ان کان

بچندو آهي مثلاً ڪنهن اسلامي پيءُ کي لذت ۽ منان جي ڪري ماکي پسند هجي پر جيڪڏهن ان کي ٻڌايو وڃي ته هي ماکي جيڪا توهان پيئڻ وارا آهيو هن ۾ زهر مليل آهي ته اهو ان ۾ موجود لذت ۽ مناس نه، زهر ڏسندو ۽ هرگز ان کي نه پيئندو، اهڙي طرح ماڻهن تي پنهنجي نيڪ عمل ظاهر ڪرڻ ۽ انهن جي طرفان واه واه ٿيڻ ۾ يقيناً نفس کي وڏي لذت ملندي پر اسان ان لذت جي بدران رياڪاري جي ذريعي ٿيڻ واري زهر کان به خطرناڪ نقصان کي ذهن ۾ رکون ته ان کان بچڻ اسان جي لاءِ ڪجهه آسان ٿي ويندو، ۽ اسان جو اهو ذهن بڻجندو ته ماڻهن جي اهڙي واه واه اسان جي ڪنهن ڪم جي ناهي جنهن جي ڪري اسان جي محنت ۽ ڪيل عبادت ضايع ٿي وڃي.

(نيڪي جي دعوت، ص ۸۴ ملخصاً)

(3) ريا جا اسباب ختم ڪيو

ريا جي بيماري جو ٿيو علاج هن مرض جي سبب جو خاتمو آهي، هر بيماري جو ڪو نه ڪو سبب هوندو آهي جيڪڏهن سبب مٽايو وڃي ته بيماري به ختم ٿي ويندي آهي، ائين رياڪاري جا بنيادي سبب ٿي آهن، جيڪڏهن ان ٽن شين مان جان چڏائي وڃي ته ان شاء الله عَزَّوَجَلَّ رياڪاري کان بچڻ بيحد آسان ٿي ويندو، اهي ٽي سبب هي آهن: (1) حُبّ جاهه يعني شهرت جي خواهش (2) مذمت جو خوف ۽ (3) مال و دولت جو حرص. (نيڪي جي دعوت ص ۸۶)

يارب مجھے ديوانہ مدینہ آبادے

پيچھا مرا دُنيا ۽ محبت سے چھڑا دے

(وسائل بخشش، ص ۱۱۳)

صَلَّى اللّٰهُ تَعَالَى عَلٰى مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلٰى الْحَبِيبِ!

(4) پنهنجي عمل ۾ اخلاص پيدا ڪيو

ريڪاري جو چوٿون علاج اخلاص آهي، جيئن مديني جا سلطان، رَحْمَتِ عالَمِيان، سَرَوَرِ ذِشَانِ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن جو فرمان عبرت نشان آهي: اي انسانو! اللهُ عَزَّوَجَلَّ جي لاءِ اخلاص سان عمل ڪيو چو ته اللهُ عَزَّوَجَلَّ اهي ئي عمل قبول فرمائيندو آهي جيڪي ان جي لاءِ اخلاص سان ڪيا ويندا آهن ۽ اهو نه چئو ته هي (عمل) اللهُ عَزَّوَجَلَّ جي لاءِ ۽ رشتيداري جي لاءِ . (دارقطني ۷۳/۱، حديث ۱۳۰-نيڪي ڪي دعوت، ص ۸۹)

مُخْلِص ڪنهن کي چوندا آهن؟

ڪنهن بزرگ کان پڇيو ويو ته مخلص ڪير آهي؟ ته انهن ارشاد فرمايو: مُخْلِص اهو آهي جيڪو پنهنجون نيڪيون هن طرح لڪائي جهڙي طرح پنهنجو برائيون لڪائيندو آهي، هڪ ٻي بزرگ رَحْمَةُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِ کان عرض ڪيو ويو: اخلاص جي انتها ڇا آهي؟ ته انهن ارشاد فرمايو: اها هي آهي ته توهان ماڻهن کان تعريف جي خواهش نه ڪيو. (الزواج، الباب الاول في ڪتاب الباطنية... الخ، ڪبيره الثانية الشرك الاصغر... الخ، خاتمة في الاخلاص، ۱۰۲/۱-نيڪي ڪي دعوت، ص ۹۱)

ڪجهه خوشي هون ته غم تاجدار حرم

پڪا هونءِ وڙم مڇهه ڪردو ڪرم

وسائل بخشش مرثم، ص ۲۳۹

صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ!

(5) نيت جي حفاظت ڪيو

ريڪاري جو پنجون علاج هي آهي ته نيت جي حفاظت ڪيو سرورِ دو عالم، نورِ مُجَسَّم صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمانِ عالیشان آهي: عملن جو دارومدار نيتن تي آهي ۽ هر شخص جي لاءِ اهو ئي آهي جنهن جي اهو نيت ڪري- (بخاري، ڪتاب بدء الوحي، باب كيف كان بدء الوحي... الخ، ۵/۱، حديث: ۱)

ان ڪري عمل شروع ڪرڻ کان پهرين اهو سوچڻ گهرجي ته مان جيڪو عمل ڪري رهيو آهيان هن جو مقصد ڇا آهي؟ جيڪڏهن ڏيکاء جي بُو محسوس ڪيو ته هڪدم پنهنجي اصلاح جي نيت ڪيو ۽ اهو ذهن بڻايو ته صرف اهو ئي عمل مقبول ٿيندو، جيڪو رضاءِ الهي جي لاءِ ڪيو وڃي ، جيڪڏهن مان ماڻهن کي ڏيکارڻ يا ٻڌائڻ جي خاطر ڪا نيڪي ڪئي ته قبول ٿيڻ ته پري جي ڳالهه، جهنم جي عذاب جو حقدار ٿي ويندس! شيطان اگرچہ لڪ زڪاوتون وجهي پر ربا ۽ ڏيکاء جي نيت کان بچندي، سني نيت ڪرڻ ئي پوندي. (نيڪي کي دعوت، ص ۹۲ بتغير قليل)

صَلُّوا عَلَي الْحَبِيبِ! صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَي مُحَمَّدٍ

(6) عبادت دوران شيطاني وسوسن کان بچو

مرض ربا جو ڇهون علاج هي آهي ته عبادت جي دوران به شيطاني وسوسن کان بچڻ جي ڪوشش ڪيون ڇو ته شيطان مسلسل اسان جي دل ۾ وسوسا وجهڻ جي ڪوشش ۾ لڳل رهي ٿو. تنهنڪري هر نيڪ عمل کان پهريان دل ۾ اخلاص هئڻ ضروري آهي، اهڙي طرح هر نيڪي ۽ عبادت جي دوران هن کي قائم رکڻ به ضروري آهي.

عبادت جي دوران وسوسن جي چوٽڪاري جي لاءِ ٽي شيون ضروري آهن: (1) انهن وسوسن جي سڃاڻپ (2) انهن کي ناپسند ڪرڻ ۽ (3) انهن کي قبول ڪرڻ کان انڪار ڪرڻ. مثلاً ڪنهن سنيون سنيون نيتون ڪري تهجد ادا ڪرڻ شروع ڪيو، انهيءَ دوران شيطان دل ۾ رباڪاري جو وسوسو وجهي ته جڏهن ماڻهن کي منهنجي تهجد گذاري جي خبر پوندي ته اهي مون کان متاثر ٿيندا، هاڻي انهن وسوسن کي فوري سڃاڻڻ ته اهي شيطان جي طرفان آهن ان نمازي جي لاءِ تمام

ضروري آهي، پوءِ انهن کي ناپسند به سمجهي جو الله عَزَّوَجَلَّ جي رضا جي لاءِ ڪيو ويندڙ عمل سان مخلوق کي متاثر ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ غضبِ الاهي کي دعوت ڏيڻ جي برابر آهي، پوءِ انهن وسوسن کان ڌيان هٽائي ڇڏي، جيتوڻيڪ هي ڪم مشڪل ضرور آهي پر ناممڪن ناهي، شروع شروع ۾ اهو ڪم بيحد ڏکيو محسوس ٿيندو آهي پر تڪلف ڪري جيڪڏهن هڪ عرصي تائين صبر ڪري ته الله تعاليٰ جي فضل ۽ ڪرم سان ۽ حُسنِ توفيق سان هي ڪم آسان ٿي ويندو آهي، اسان جو ڪم ڪوشش ڪرڻ آهي، ڪاميابي ڏيڻ واري ذات ربِّ ڪائنات عَزَّوَجَلَّ جي آهي. (نيڪي کي دعوت، ص ۹۴)

(7) نيڪيون لکايو!

مرضِ ريبا جو ستون علاج ”نيڪيون لکائڻ“ آهي. اي ڪاش! اسان به پنهنجون نيڪيون اهڙي طرح لکايون جيئن پنهنجي گناهن کي لکائيندا آهيون، ۽ بس اهو ئي ڪافي سمجهون ته الله تعاليٰ اسان جون نيڪيون ڄاڻي ٿو، خاص ڪري لکي نيڪي ڪرڻ کان پوءِ نفس جي خوب نگراني ڪئي وڃي ڇو ته ٿي سگهي ٿو ته عبادت ظاهر ڪرڻ جو حرص نفس کي جوش ڏياري ۽ نفس ڪجهه هن طرح ڦاسائڻ جي ڪوشش ڪري ته اها پنهنجي عبادت ماڻهن تي ظاهر ڪري ڇڏي، ۽ هن طرح نيڪيون لکائي رکڻ سان ماڻهن کي تنهنجي مقام ۽ مرتبي جو علم ٿي نه ٿيندو ته اهي ويچارا تنهنجي پيروي کان محروم رهجي ويندا، ائين تون ماڻهن جو مُقتدا (يعني پيشوا ۽ رهنما) ڪيئن بڻجندي؟ تنهنجي ذريعي نيڪي جي دعوت ڪيئن عام ٿيندي؟ وغيره، اهڙي صورت ۾ الله تعاليٰ کان استقامت ۽ ثابت قدمي جي دعا ڪرڻ

گهرجي ۽ پنهنجي عمل جي بدلي ۾ ملڻ واري جنت جي عظيم الشان دائمي نعمتن کي ياد ڪرڻ گهرجي، پاڻ کي ڊيجارڻ گهرجي ته جيڪو شخص الله تعاليٰ جي عبادت جي ذريعي ان جي ٻانهن کان اجر (يعني بدلي) جو طالب هوندو آهي ان تي الله عَزَّوَجَلَّ جو غضب نازل ٿيندو آهي ۽ ٿي سگهي ٿو ته بين جي سامهون پنهنجو عمل ظاهر ڪرڻ جي ڪري اهو انهن جي ويجهو ته محبوب (يعني پيارو) ٿي وڃي پر الله تعاليٰ جي نزديڪ ان جو مقام مرتبو ڪري پوي! ته پوءِ هن سبب منهنجو عمل به ضايع نه ٿي وڃي! پوءِ نفس کي ائين سمجهائي ته مان ڪهڙي طرح انهيءَ عمل کي ماڻهن جي تعريف جي بدلي ۾ وڪڻي ڇڏيان اهي پاڻ به ته عاجز ۽ لاچار آهن، اهي مون کي نه ته رزق ڏئي سگهن ٿا ۽ نه ئي موت ۽ حيات جا مالڪ آهن۔ (نيڪي کي دعوت، ص ۹۶)

جڏهن هن طرح جي مدني سوچ اپنائنداسين ته اِن شَاءَ اللهُ عَزَّوَجَلَّ هن مرض کان چوٽڪارو حاصل ڪرڻ ۾ آساني ٿيندي.

نيڪياں چُھپ ڪر ڪري اِسي هدايت دے خُدا هم کو پوشيده عبادت کي ٿولڙت دے خُدا

(8) مدني ماحول اپنايو!

مرض رباڪاري جو انون علاج هي آهي ته اهڙي سني صحبت اختيار ڪئي وڃي جنهن جي وجہ سان عُمده اخلاق مُيسر اچن، اهڙي سني مدني صحبت حاصل ڪرڻ جي لاءِ اوهان کي پريشان ٿيڻ جي ضرورت ناهي، تبليغ قرآن ۽ سنت جي عالمگير غير سياسي تحريڪ دعوت اسلامي جي مدني ماحول سان وابسته ٿي وڃو، ان جي برڪت سان ان شاء الله عَزَّوَجَلَّ بهترين اخلاقي وصف اوهان جي ڪردار جو حصو

بطجی ویندا، ہر اسلامی پاء کی گھر جی تہ پنہنجی شہر ۾ ٲیندڙ ہفتیوار سنتن ٲیری اجتماع ۾ شرکت کری ۽ سنتن جی تربیت جی لاء عاشقانِ رسول سان گڏ مدنی قافلن ۾ سنتن ٲیریو سفر کری. انهن مدنی قافلن ۾ سفر جی برکت سان ان شاء اللہ عَزَّوَجَلَّ پنہنجی گذریل زندگی جی طور ٲریقی تی غور ۽ فکر جو موقعو ملندو ۽ دل آخرت جی بہتری لاء بی چین تی ویندی، جنهن جی نتیجی ۾ گناهن جی کثرت تی ندامت ٲیندی ۽ توبہ جی سعادت ملندی، عاشقانِ رسول سان گڏ مدنی قافلن ۾ مسلسل سفر کرڙ جی نتیجی ۾ فحش کلامی ۽ فضول ڳالھائڙ جی بدران لبَن تی درود پاک جو ورد ہوندو ۽ زبان تلاوت قرآن ۽ ذکر و نعت جی عادی بطجی ویندی، کاوڙ جی بدران نرمی، بی صبری جی بدران صبر ۽ تَحَمُّل، تَكَبُّر جی بدران عاجزی ۽ احترامِ مسلم جو جذبو ملندو. دنیاوی مال ۽ دولت جی لالچ کان جان چٲتی ویندی ۽ نیکیں جو حرص ٲیدا ٲیندو، الغرض بار بار راھِ خدا ۾ سفر کرڙ واری زندگی ۾ مدنی انقلاب برٲا تی ویندو، اِن شاء اللہ عَزَّوَجَلَّ. اسلامی ٲیبرن کی بہ گھر جی تہ پنہنجی شہر ۾ ٲیندڙ اسلامی ٲیبرن جی ہفتیوار سنتن ٲیری اجتماع ۾ ٲابندی سان شرکت کن.

نہ چھوٹے کبھی بھی خدا مدنی ماحول

سکھاتا ہے ہر دم سدا مدنی ماحول

جسے خیر سے مل گیا مدنی ماحول

خدا کے کرم سے بنا مدنی ماحول

دعا ہے یہ تجھ سے دل ایسا گدے

ہمیں عالموں اور بزرگوں کے آداب

یقیناً مقدر کا وہ ہے سکندر

تُو آ بے نمازی ہے دیتا نمازی

چڙهائے گا ايشانہ مدني ماحول
گناہون کي ديگا دوامدني ماحول
صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّدٌ
گر آئے شرابي مٽے هر خرابي
اے بيمار عصياں تو آجا يهاں پر
صَلُّوا عَلَيَّ الْحَبِيب!

بيان جو خلاصو

- مٺامٺا اسلامي پائرو! اڄ جي بيان ۾ اسان ريكاري جي باري ۾ ٻڌو ته جيڪي خوش نصيب ماڻهو پنهنجي عمل ۾ ريكاري ڪرڻ کان بچندا آهن ۽ الله عَزَّوَجَلَّ سان بدديانتي نٿا ڪن ته اهي سڀاڻي قيامت جي ڏينهن نجات حاصل ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي ويندا پر بدقسمتي سان جيڪي بدنصيب ماڻهو ريكاري ڪري الله عَزَّوَجَلَّ سان بدديانتي ڪندا آهن اهڙن ريكارن جا عمل برباد ٿي ويندا .
- انهن کي ريكاري جي طور تي ڪيل نيڪ عملن جو اجر ۽ ثواب نه ڏنو ويندو.
- انهن کي بدڪار، ڏوڪي باز، ڪافر ۽ نقصان وارو چئي پڪاريو ويندو انهن کي چيو ويندو پنهنجي عملن جو بدلو انهن کان گهرو جنهن جي لاءِ عمل ڪندا هئا.
- احاديثِ مبارڪه جي روشني ۾ ريكارن جون وڌيڪ بد نصيبيون اهي به بيان ڪيون ويون آهن ته. جنت ته جنت، پنج سو (500) سالن جي مسافت کان سونگجهڻ واري جنت جي خوشبو به انهن کي نصيب نه ٿيندي، بلڪ انهن کي عذابِ الهي ۾ گرفتار ڪيو ويندو. تنهنڪري اسان کي گهرجي ته پنهنجي عملن جو جائزو وٺندي انهن کي ريكاري جي اڏوهي کان بچايون نه ته ڪٿي ائين نه ٿئي جو اسان اخروي نجات

جي لاءِ پنهنجي جن نيڪ عملن کان اُميد لڳائي وينا آهيون اهي
ريڪاري جي سبب کان برباد ٿي وڃن ۽ اسان قيامت جي ڏينهن بلڪل
خالي هٿين رهجي وينداسين.

اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ اسان کي ريڪاري (ڏيڪاء) کان بچائي ۽ اخلاص جي دولت
سان مالا مال فرمائي.

اٰمِيْنَ بِجَاہِ النَّبِيِّ الْاَمِيْنَ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَاٰلِهِ وَسَلَّمَ

صَلُّوْا عَلَيَّ الْحَبِيْب! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيَّ مُحَمَّد

منا منا اسلامي ڀائرو! بيان کي ختم ڪندي سنّت جي فضيلت ۽
ڪجهه سنّتون ۽ آداب بيان ڪرڻ جي سعادت حاصل ڪيان ٿو، تاجدار
رسالت، شهنشاهه نُبوّت، مصطفيٰ جانِ رحمت صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَاٰلِهِ وَسَلَّمَ جو فرمان
جنت نشان آهي: جنهن منهنجي سنّت سان محبت ڪئي ان مون سان محبت
ڪئي ۽ جنهن مون سان محبت ڪئي اهو جنت ۾ مون سان گڏ هوندو. (1)

سُنَّتِيں عام ڪريں دين کا هم کام ڪريں

نيڪ هو جاسين مُسلمان مدينے والے

جُتي پائڻ جا مدني گل

فرمان مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَاٰلِهِ وَسَلَّمَ: ﴿جتي ڪثرت سان استعمال

ڪيو جو انسان کي جيستائين جتي پاتل هوندي آهي جڻ اهو سوار آهي

(يعني ٽڪاوت گهٽ ٿيندي) (مُسلِم، ڪتاب اللباس، باب استحباب لبس النعال... الخ، ص ۱۱۶)

حديث: ۲۰۹۶) ﴿2﴾ جُتي پائڻ کان پهرين چنڊي ونو ته جيئن ڪو جيت يا پٿري

... 1 مشكاة الصايح، ڪتاب الايمان، باب الاعتصام بالڪتاب والسنة، ۹۷/۱، حديث: ۱۷۵

وغيره هجي ته نڪري وڃي ﴿ پهرين ساڄو جوتو پايو پوءِ کاٻو ۽ لاهڻ وقت پهرين کاٻو ۽ پوءِ ساڄو. ﴿ مرد مردائو ۽ عورت زنانو جوتو استعمال ڪري ﴿ صدر الشريعه، بدرالطريقه مفتي محمد امجد علي اعظمي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللَّهِ الْقَوِي فرمائن ٿا: عورتن کي مردائا جوتا نه پائڻ کپن. بلڪ اهي تمام ڳالهيون جن ۾ مردن ۽ عورتن ۾ امتياز ٿيندو آهي انهن ۾ هر هڪ کي ٻين جي وضع قطع اختيار ڪرڻ (يعني نقل ڪرڻ) جي ممانعت آهي، نه مرد عورت جي وضع اختيار ڪري نه عورت مرد جي. (بهار شريعت حصه ۳، ۴۲۲) ﴿ جڏهن ويهو ته جوتا لاهي ڇڏيو جو ان سان پيرن کي آرام ملندو. ﴿ (تنگدستي جو هڪ سبب هي به آهي ته) اونڌي جوتي کي ڏسو ۽ ان کي سڌو نه ڪرڻ. ان ڪري استعمال واري جُتي اُبتي پيل هجي ته ان کي سڌي ڪريو.

طرح طرح جون هزارين سنتون سڪڻ جي لاءِ مڪتبه المدينه جي شايع ٿيل ڪتاب 312 صفحن تي مشتمل ڪتاب ”بهار شريعت“ حصو 16 ۽ 120 صفحن جو ڪتاب ”سنتين ۽ آداب“ هديو ڏئي حاصل ڪيو ۽ پڙهيو. سنتن جي تربيت جو هڪ بهترين ذريعو دعوت اسلامي جي مدني قافلن ۾ عاشقان رسول سان گڏ سنتن پريو سفر آهي.

خوب هو گاٿاب اور ٿيے گا عذاب
 پاؤڳے بخشيش، قافلے میں چلو
 دل پہ گرزنگ هو، سارا گهرنگ هو
 داغ سارے دُھليں، قافلے میں چلو
 وسائل بخشش مُرّم، ص ۶۷

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ!
 صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

دعوتِ اسلامي جي هفتيوار سنتن پري

اجتماع ۾ پڙهيا ويندڙ 6 درود شريف ۽ 2 دعائون

(1) جمع جي رات جو دُرُود

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ

الْحَبِيبِ الْعَالِي الْقَدْرِ الْعَظِيمِ الْجَاهِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ

بزرگن فرمايو آهي ته جيڪو شخص هر جمعرات (جمع ۽ خميس جي وچين رات) هن دُرُود شريف کي پابندي سان گهٽ ۾ گهٽ هڪ ڀيرو پڙهندو موت جي وقت سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جي زيارت ڪندو ۽ قبر ۾ داخل ٿيڻ وقت به ايستائين هو ڏسندو ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ ان کي پنهنجي هٿن سان قبر ۾ داخل ڪري رهيا آهن. (1)

(2) سمورا گناه معاف

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا وَمَوْلَانَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ

حضرت سَيِّدُنَا انس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روایت آهي ته تاجدارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: جيڪو شخص هي دُرُود شريف پڙهي جيڪڏهن بيٺل هو تو ويهڻ کان پهريان ۽ وينل هو ته بيٺل کان پهريان، ان جا گناه معاف ڪيا ويندا. (2)

1...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة السادسة والخمسون، ص 151 ملخصاً

2...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الحادية عشرة، ص 65

(3) رَحْمَتِ جَا سْتَرِ دَرَوَازا

صَلَّى اللّٰهُ عَلَى مُحَمَّدٍ

جيڪو هي دُرُودِ شَرِيفِ پڙهندو آهي ان تي رحمت جا ستر دروازا ڪوليا

ويندا آهن. (1)

(4) ڇهڪ دُرُودِ شَرِيفِ جَوثَوَابِ

اللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَدَدَ مَا فِي عِلْمِ اللّٰهِ صَلَاةً دَائِمَةً بِدَوَامِ مُلْكِ اللّٰهِ

حضرت احمد صاوي عَلَيْهِ رَحْمَةُ اللّٰهِ الْهَادِي ڪن بزرگن کان نقل ڪن ٿا هن دُرُودِ

شريف کي هڪ ڀيرو پڙهڻ سان ڇهڪ لڪ دُرُودِ شَرِيفِ پڙهڻ جو ثواب حاصل

ٿيندو آهي. (2)

(5) قُرْبِ مُصْطَفِي صَلَّ اللّٰهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ

اللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ كَمَا تُحِبُّ وَتَرْضَى لَهُ

هڪ ڏينهن هڪ شخص آيو ته حُضُورِ اَنُورِ صَلَّ اللّٰهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ کيس پنهنجي

پي صديقِ اڪبر رَضِيَ اللّٰهُ تَعَالَى عَنْهُ جي وچ ۾ ويهاريو، انهيءَ تي صحابه ڪرام رَضِيَ اللّٰهُ

تَعَالَى عَنْهُمْ کي تَعَجُّبِ ٿيو ته اهو مرتبي وارو شخص ڪير آهي جڏهن اهو هليو

ويو ته سرڪارِ مدينه صَلَّ اللّٰهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: هو جڏهن مون تي دُرُودِ

پاڪ پڙهندو آهي ته هيئن پڙهندو آهي. (3)

1...القول البديع، الباب الثاني، ص 277.

2...افضل الصلوات على سيد السادات، الصلاة الثانية والخمسون، ص 149

3...القول البديع، الباب الاول، ص 125

(6) دُرُودِ شَفَاعَتِ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَنْزِلْهُ الْمَقْعَدَ الْمُقَرَّبَ عِنْدَكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

شافع امر صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن جو فرمان معظم آهي: جيڪو شخص هي درود پاڪ پڙهي ان جي لاءِ منهنجي شفاعت واجب ٿي ويندي آهي.⁽¹⁾

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

(1) هڪ هزار ڏينهن جون نيڪيون

جَزَى اللهُ عَنَّا مُحَمَّدًا مَا هُوَ أَهْلُهُ

حضرت سَيِّدُنَا ابن عباس رَضِيَ اللهُ تَعَالَى عَنْهُ کان روايت آهي ته سرڪارِ مدينه صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ جن فرمايو: هي درود شريف پڙهڻ واري جي لاءِ ستر فرشتا هڪ هزار ڏينهن تائين نيڪيون لکندا آهن.⁽²⁾

﴿2﴾ جڻ شَبِ قَدْرِ حَاصِلِ ڪَرِي وَرْتِي

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ،

سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

(خداءِ حليم و ڪريم کان سواءِ ڪوئي عبادت جي لائق ناهي، الله عَزَّوَجَلَّ پاڪ آهي جيڪو ستن آسمانن ۽ عرشِ عظيم جو پروردگار آهي) فرمانِ مصطفيٰ صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: جنهن هن دُعا کي ٿي پيرا پڙهيو جڻ ان شَبِ قَدْرِ کي حاصل ڪري

ورتو. (ابن عساکر ج 19، ص 155، حديث 4455)

صَلُّوا عَلَى الْحَبِيبِ! صَلَّى اللهُ تَعَالَى عَلَى مُحَمَّدٍ

1 ... الترغيب والترهيب، ج 2، ص 329، حديث 31

2 ... مجمع الزوائد، كتاب الادعية، باب في كيفية الصلاة... الخ، 254/10، حديث: 17305